

7 baptist.dk

Nummer 7 | 2012 | 159. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Julemagt

Det er koldt i Israel om natten

[≡] Uffe Læssøe

[🗺] Ukendt rwandisk kunstner

Ord og toner kan give genklang

Jeg er blevet bedt om at fortælle lidt om, hvor denne sang mon kom fra. Det er slet ikke så enkelt – hvor kommer sange egentlig fra? I dette tilfælde må jeg vist starte tilbage ved min barndoms julekrybbe. Jesus-barnet var naturligvis i centrum – en sød baby på ca. et halvt år med lyse krøller og blå øjne. Henne i hjørnet af stalden stod nogle køer og får, som kiggede venligt på barnet. Maria og Josef var velklædte og havde helt check på situationen. Og der var både hyrder og vise mænd på besøg. Det passede alt sammen fint ind i hele julens scenarie, hvor vi var gode ved hinanden, gav gaver og spiste god mad.

Men det er jo et ret kunstigt scenarie

Et glansbillede. Den fireåriges begejstring

over julekrybben svandt gradvist bort. Men jeg synes alligevel, at der bliver ved med at ligge lidt julekrybbestemning hen over juleevangeliet. Og faktisk føler jeg ofte, at der gælder noget lignende for mange af biblens andre fortællinger. De fortællinger, jeg hørte i en børnevenlig udgave som lille, kan fortsat have et fint filter henover sig. Jeg hører dem lidt fordrejet, så de ikke ødelægger den gode stemning. Det gælder for eksempel også i påsken. Det er sådan en dejlig tid, det bliver forår, og vi glæder os til sommeren og varmen. Vi maler påskeæg, spiser påskefrokost og har en masse andre gode traditioner. Og biblen skal læses med forsigtighed for ikke at forstyrre dette festlige indhold.

Et effektivt filter kan beskytte mod ubehageligheder

Men det filtrerer også andet fra. Vi synger om julefreden, og i vores civilisation

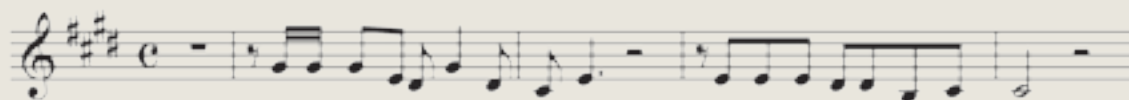
går vi højt op i, at julen fremstår god og fredfyldt. Men hvor mon egentlig begrebet julefred kom fra? Der var vel næppe megen fred over den første julenat? Jeg måtte erkende, at jeg egentlig ikke altid fornemmede de barske realiteter i juleevangeliet og biblens andre historier. Og så var det, at denne sang dukkede op og lavede nedslag i tre bibelfortællinger. Vi kan ikke printe en »live« version, men for at den ikke skal være helt »død«, følger noderne med.

Bibelhistorierne har heldigvis plads nok til mange sange, når bare det er dybden og højden, vi forsøger at forstå. Og det må være op til enhver både at dykke ned og lade sig løfte af fortællingerne. Johannes Møllehave forklarer dette på en god måde. Han siger, at det, vi finder i højtiderne, netop er: høj tid. Det er her muligt at blive løftet op – og det er ikke så dårlig en måde at blive høj på. Med højden fornemmer vi paradoksalt nok også dybden, og det kan vel være derfor, vi stadig læser biblen – måske uden filter! Med ja tak til dybde og højde i tilværelsen – og med ønsket om en glædelig højtid!

Det er koldt i Israel

E G#7 A C#m G#m A

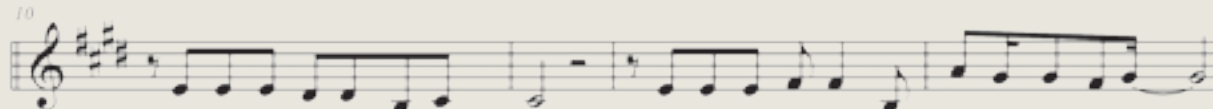
Det er koldt i Is-rael om nat-ten så krybben fo-res med strå_____

G# C#m F#m B E

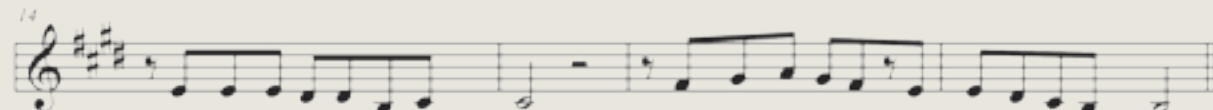
Det bli-ver en-somt om nat-ten smer-te - fuldt, når li-vet går i stå

C#m B A C#m B F#m G#7

Det er en u - be - kvem - stald _____ Dy - re - ne - lug - ter - og mør - ket er så tæt _____
I ørk' - nen vandrer en mand _____ sul - ten og tør - stig, a - le - ne med sig selv _____
En nat i Get - se - ma - ne _____ smer - te - fuld vid - en - Hvad ver - den vil få se _____

C#m B A F#m B

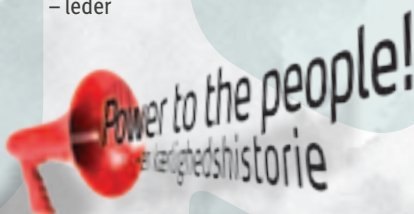

En smul - le hø og lidt halm _____ hårdt fød - sels - le - je, Ma - ri - a er træf _____
I fyr - re da - ge i kamp _____ mod alt det on - de, der fris - ter en sjæl _____
Ud - valgt a - le - ne i - gen _____ med frygt for døden og kors - fæs - tel - se _____

Indhold Julemagt

2 Det er koldt i Israel om natten
– en julesalme

5 Det bliver ikke mindre
– leder

6 Power to the People!
– en kærlighedshistorie

9 Historiefortælleren
– interview med Øyvind Kyrø

12 Hvem har magten?
– julemagt og kejsermagt

14 To generationer taler ud
– om at være menighed sammen

17 En anarkistisk jul
– julens revolutionære budskab

20 En konflikt – to vindere
– Poul Asger Beck om mediation

22 Åbn dit liv for Guds velsignelser
– interview med Ole Lundegaard

24 Når tro får liv – til daglig
– boganmeldelse

**25 Magt – eller mangel på samme
– i Burundi**
– interviews

28 Mens du sov...
– med Matthias Bjørnstad

Forsiden

[] Per Bækgaard
Model: Frode Anhøj Soelberg

30 Handler det bare om at overleve?
– Lones logbog

33 Glimt fra Landskonference II

33 Døbte og døde

**34 Lad de unge bestemme
og børnene more sig**
– åben kirke i Roskilde

36 Hvorfor er den fødsel så speciel?
– klumme

Redaktion

Lasse Åbom, redaktør
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3117 6277, mariak@rskov.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 1: 1. februar.
Nr. 2: 22. marts. Deadline 21. januar.
Nr. 3: 10. maj. Deadline 11. marts.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Baptistkirken i Danmark Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Det bli'r ikke mindre

– om at se det største i det mindste

Som barn syntes man ikke, der fandtes noget større end julen. Det var det fedeste. Det var først, da jeg blev større, at jeg fandt ud af, at julen slet ikke handler om det store – den handler tværtimod om det allermindste.

[≡] Lasse Åbom

[📧] churchads.net

Det er ikke kun som barn, man kan tage fejl af de rigtige størrelsesforhold. Igen og igen falder vi for den tro, at det største har ret, og at den stærkeste har magten. Vores forståelse af magt hænger alt for tæt sammen med at kunne dominere og tvinge andre til at gøre ens vilje.

Men i julens budskab bliver der sået

en lille anarkistisk spire i vores almindelige magtfortælling. Her udfordres vores billede af, hvad der er det store i denne verden. Julemagt er ikke den hårde og rå dominans, det er ikke sværdets magt eller bombernes buldren. Det er ikke truslens eller fastholdelsens magt, ikke tvangen, skylden eller manipulationens magt. Den arm, Gud strækker ud over verden, og som Esajas profeterer om i kapitel 52 vers 10, er ikke en svulmende muskelnæve, der kaster de onde i gruset. Det er i stedet en spæd og søgende barnearm.

Sådan er Guds måde at virke på i verden, subtil, underspillet, dragende – ægte.

I dette nummer af *baptist.dk* undersøger vi julemagten. Vi går bag om budskabet og sætter magten i spil. Vi taler med men-

nesker, der har haft magten inde på livet og set, hvad den gør ved mennesker. Vi ser, hvordan kirken – når den har virket bedst – har været denne subtile og under spillede magt, der har gjort hele forskellen. Når kirken forstår det, fungerer den bedst i verden. Her finder den modet til at tale magten og de fungerende strukturer midt i mod. Når kirken fejler mest, misbruger den sin magt til at monopolisere sandheden og sætte skel mellem mennesker.

»Måske er vi store, i nat er vi små;
måske skal vi fejle, i nat skal vi få.
I nat kalder Gud sine mennesker frem:
Her har I mit barn, I skal være hans hjem!«

*Andet vers af salmen af Iben Krogsdal:
»Decembemat. Engle slår vingerne ind«.*

Power to the people!

- en kærlighedshistorie

Jeg mødte i foråret en af mine tidligere klassekammerater fra 8. og 9. klasse. Det var 10 år siden, vi sidst havde set hinanden, og da var han glødende kommunist. Vi var dengang glade diskussionsmodstandere, primært fordi jeg repræsenterede »religion« – det farlige opium for folket.

[] Maria Klarskov

[] Dreamstime

Det var spændende at møde ham igen til vores jubilæum. Han fortalte, at han var blevet gift med en pige fra Bolivia, og at de nu bor i Sverige. Han ville gerne vide, om jeg kendte noget til den kirke, hun var begyndt at besøge i København. Han fortalte, at hun i Bolivia havde været meget engageret i en slags undergrundskirke, som kæmpede imod undertrykkelsen af

de fattige, og at hun var katolik, men at hendes menighed var blevet presset ud i periferien af den katolske kirke.

Jeg havde aldrig troet, at han ville finde en kristen pige at gifte sig med, men efter at have læst om befrielsesteologien giver det god mening for mig, at de to på trods af meningsforskelle har mere til fælles end det, der adskiller dem. De ønsker begge at se mennesker leve sammen – mere lige, mere fredeligt og mere frie end det lige nu er tilfældet.

Befrielsesteologi

Befrielsesteologi er en særlig teologisk retning, som er opstået i Latinamerika. Befrielsesteologerne ønskede at se kristne handle på Jesu ord om at dele, hvad man har. I stedet for at undertrykke andre skulle de hjælpes ad med at give hinanden rum til at udleve den enkeltes potentiale til alles bedste.

Kirkeligt set er befrielsesteologien et opgør med den stramme katolske kirkestruktur, idet man i stedet opfordrer de kristne til at samles i »basismenigheder«. Her skulle de kristne mødes og sammen reflektere over Bibelens tekster ud fra deres egen situation. Når de kom til at kende Jesu ord til de fattige, ville de få en ny selvforståelse og en ny forståelse af, hvordan de skulle handle overfor næsten og undertrykkelsen.

Den politiske Jesus-efterfølger

Når Bibelen læses på denne måde, har den kristnes frelse også politiske implikationer. Den kristne skal handle aktivt, så han allerførst kaster det økonomisk-sociale åg af sig. Derpå kan han begynde at forstå sig selv som et frit menneske, der i kærlighed udfolder de livsmuligheder, som undertrykkelsen har berøvet ham. Således kan mennesket selv bidrage til Guds frelsesplan.

Det handler for befrielsesteologerne langt mere om at opfordre til ret handlen end til ret tro. Det vigtigste er at agere aktivt og engageret i forhold til sociale spørgsmål og til næsten, snarere end det handler om at tro på den rette teoretiske teologi.

Marx, CIA og paven

Der ses i befrielsesteologien tydelige paralleller til den marxistiske ideologi, og befrielsesteologerne har da også lånt meget af Karl Marx's klassekampsretorik. Det var også grunden til, at den katolske kirke (og CIA, selvfølgelig) hurtigt begyndte at kritisere befrielsesteologernes idéer. Primært handlede kritikken om, at bevægelsen er mere politisk end teologisk, og at tankerne bag er mere marxistiske end kristne. Flere befrielsesteologer har haft meget nære samarbejdsrelationer med oprørsgrupper, og nogle har også deltaget i væbnet kamp.

Håbet til at tage magten

Det var og er epokegørende i de latinamerikanske demokratiseringsprocesser, at man, endda som fattig, selv begyndte at kunne læse og fortolke - ikke blot Bibelen, men også den politiske situation. Derfor er man, når man forsøger at beskrive udviklingen i Latinamerika hen mod folkenes demokratier, også nødt til at tage den religiøse dimension med.

Den religiøse dimension spiller en central rolle for demokratiseringsprocesserne i Latinamerika, fordi det er troen, der giver folket håb om, at verden kan komme til at se anderledes ud. Med befrielsesteologien gives der mulighed for, at folket selv kan arbejde med på Guds frelsesplan ved at tage Jesu ord bogstaveligt og hjælpe hinanden ud af fattigdom og undertrykkelse.

Power to the people!
- en kærlighedshistorie

Frihed, lighed og broderskab

Jeg tror, jeg forstår, hvordan min kommunistiske ven og hans kristne kone har fundet hinanden. De brænder begge for solidaritet, og de er begge villige til at ofre noget for at bane vej for lighed i verden. De oplever begge at være oprørte over, at nogle få, som har penge eller våben, kan undertrykke de mange og bruge deres magt til at få endnu mere selv.

Religionssociologer peger på, at det vigtige ved befrielsesteologien er, at der

i denne måde at læse og forstå Bibelen opstår det, de kalder »empowerment«. Magten over verdensordenen bliver givet til folket selv, så de sammen kan dele alt det, de har. Befrielsesteologien bygger på, at folket, når de selv læser Bibelen og sammen søger Gud for, hvordan Ordet skal forstås i deres hverdag, opdager, at alt i sidste ende kommer fra Gud. Ingen kan derfor gøre krav på noget som »deres«, men sige tak for velsignelsen og give den videre.

» De ønsker begge at se mennesker leve sammen. «

A portrait of Øjvind Kyrø, a middle-aged man with grey hair, wearing a light blue button-down shirt. The portrait is mounted on a piece of aged, yellowish paper with a torn edge, which is placed over a background of a vintage map.

Historie- fortælleren

– interview med Øjvind Kyrø

[≡] Lasse Åbom

[📧] Private

»Du skal vide, hvordan verden hænger sammen« – der er indignation i stemmen, når Øjvind Kyrø kommer i gang med at fortælle. Jeg er taget på besøg hos ham for at høre, hvad det er, der driver ham som journalist og forfatter, for at høre om de magtfulde mennesker, han har mødt i sit arbejde, og få hans perspektiv på, hvad magt kan gøre ved mennesker.

Du ved, du besøger et menneske med ud-syn, når hele kontoret bogstaveligt talt er tapetseret med kort over verden. Europa, Sydamerika, Asien – små og store, gamle og nye kort blander sig sammen og danner

rammen om det skrivebord, hvor Øjvind Kyrø skriver de fleste af sine artikler og bøger. »Der er ikke så mange kort over Afrika på væggen«, fortæller Øjvind, »dem bruger jeg alt for meget.« Men resten af verden er rigt repræsenteret, og de vidner om et liv, der har gået kloden rundt i jagten på den gode historie.

Vi bliver alle sammen dummere

Han har fortalt om samfundsomvæltninger i Sydamerika, folkemord i Rwanda og en russisk oberst, der reddede verden. →

→ Han har mødt cubanske revolutionære og afrikanske krigsherrer med blod langt op af armene, han har interviewet både ofre og bødler i nogle af de værste konflikter i verden. Når man spørger, hvad det er, der driver ham, svarer han: »Jeg synes, vi mangler udsyn og viden om, hvordan tingene hænger sammen. Der er ikke længere ret mange udenrigskorrespondenter tilbage i de danske medier. Det betyder, at vi alle sammen bliver dummere. Jo mere globaliseret verden bliver, jo mere provinssiel bliver den danske presse. Men den vigtigste drivkraft for mig er det, jeg har lært i søndagsskolen. Jesus er aldrig blevet taget i at sige noget pænt om de rige og de magtfulde i den her verden. Det har garanteret præget min holdning til, hvad jeg synes er vigtigt. Jeg prøver at rette mit liv ind efter det og skrive om dem, ingen andre skriver om og give dem en stemme.«

At møde det onde

Jagten på at fortælle de vigtige historier har senest ført Øjvind til Congo, hvor han mødte og interviewede en af krigsherrene i den blodige konflikt. »Han er et af verdens ondeste mennesker, men han behandlede mig nu meget venligt alligevel. Der er jo ingen, der står op om morgenen og siger til sig selv i spejlet, når de

barberer sig, at i dag vil jeg være ond. Vi ejer et uhyggeligt talent for at overbevise os selv om, at det er nødvendigt at gøre ondt, for at noget bliver godt igen. Eller for at overleve en faretruende situation. Jeg har selv været tæt på at slå andre ihjel i en situation, hvor jeg vidste, at det var mig eller dem. Jeg sad bag rattet i en bil med to kolleger, netop som folkemordet i Rwanda var gået i gang, og der blev myrdet overalt. Pludselig trådte en flok bevæbnede mænd frem for at standse os. Jeg bremsede ikke, men trådte speederen i bund og kørte igennem deres vejspærring, for vi frygtede, at det værste kunne ske, hvis vi standsede. Vi kan alle sammen komme til at gøre ondt. Det er jo kun 60 år siden, at verdenshistoriens største kulturnation lige syd for os stod bag et af de værste folkemord i verden. Men ondskaben er Gud ske lov en afvigelse fra det normale. Det gode er det normale, det skal vi huske.«

Den gode historie

Det lå ellers ikke i kortene, at Øjvind skulle ende som journalist. Som søn af præsteparret Kjell og Elisabeth Kyrø-Rasmussen voksede han op i baptistkirken og tog bifagseksamen i kristendomskundskab på Københavns Universitet, inden han kom på journalisthøjskolen. »Jeg troede slet ikke,

jeg kunne skrive, for jeg fik altid så dårlige karakterer i dansk stil. Men gennem mit arbejde som militærnægter, aktivist i fredsbevægelsen og i kampen mod atomkraft kom jeg i gang med at skrive.« Det er erfaringerne fra det arbejde, der lagde grunden til den journalistiske løbebane. »Min opgave som journalist er at finde den gode historie og fortælle, hvad der sker, så den enkelte selv kan forholde sig til verden. Det er også det, der gælder, når jeg skriver om krig. Det er jo ikke min krig og mine kære, der bliver slået ihjel, men min opgave er at beskrive, hvad der sker, så folk kan erkende, hvor forfærdelig krig er. Heldigvis sker der ind imellem det gode, at man kommer tilbage til et sted og ser, hvor meget godt, der er sket, siden man var der sidst. Sådan har jeg det for eksempel med Sydamerika. Det er i dag helt anderledes, end da jeg boede der i firserne. Landene er vokset fra at være militærdiktaturer til at være demokratier i rivende udvikling.«

»Hvor skal du hen næste gang?« Spørger jeg til slut. »Jeg skal til Journalisthøjskolen i Århus for i tre uger at undervise om, hvordan man rapporterer fra krigszoner. Så skal jeg måske til Yemen, og til februar skal jeg til Cuba som rejseleder. Men først skal jeg lige have styr på talen til julefrokosten i *Eventyrernes Klub*...«

» Han er et af verdens ondeste mennesker, men han behandlede mig nu meget venligt alligevel. «

Øjvind Kyrø med eskorte ved guldminerne i det krigshærgede østlige Congo.

Fakta | Øjvind Kyrø

Født i 1952. Uddannet journalist i 1982, og har blandt andet arbejdet som korrespondent i Sydamerika og udlandsredaktør på TV2. I dag arbejder han freelance. Medlem af Lyngby Baptistkirke.

Har skrevet adskillige bøger blandt andre:

- »Godmorgen Rwanda – er I begyndt at arbejde? Håndbog i folkemord«
- »Congo: Farezone 5 – en rejse gennem verdens største krigsskueplads«
- »Med venner i lys« – samtalebog med Johannes Møllehave og Jan Lindhardt
- »De kalder mig terrorist« – i samarbejde med Niels Holck

Hvem har magten?

I en voldsom og uoverskuelig verden er det første spørgsmål ofte: Hvem har magten? Hvem bestemmer? Hvem har indflydelse? Hvem præger den verden, vi andre skal leve i? Det er de centrale spørgsmål, når vi overvejer, hvilke muligheder vi har, og hvad vi vil gøre. Det rejser også spørgsmålet: Hvordan skal vi forholde os til magten?

[≡] Hanne Kiel

[✎] Ole Steen Pedersen

I en verden fikseret på magten og dens betingelser taler julens evangelium til os om en anderledes virkelighed og en alternativ form for magt. Historien om Jesus' fødsel er også fortællingen om magtens

realitet kontra afmagtens virkelighed. Hvem har magten – og hvem har den reelle indflydelse?

Underlagt et militærregime

Indledningen til juleevangeliet¹ præciserer helt tydeligt, at magten tilhører kejser Augustus. Det er der ingen tvivl om: Han

» Kejser Augustus har afgjort magten over verden. «

forlanger den beboede verdens indbygere talt op og navnene noteret med det formål at kende grundlaget for Romerrigets skatteudskrivning. Kejser Augustus har afgjort magten over verden.

Romeriget var datidens supermagt og strakte sig fra Midtengland til Det Indiske Ocean, fra Middtyskland til det sydlige Ægypten. Det område, vi i dag kender som Israel, Galilæa og Judæa, var indtaget af den romerske hær og underlagt Rom som en provins. Kejserens repræsentant var konsulen, Kvirinius, der havde vidtstrakte militære, juridiske og økonomiske beføjelser. Det er helt klart, hvem der har magten. Det har Rom. Når Rom siger: »Hop!«, så hopper alle – også folk i Nazaret.

1) Lukasevangeliet 2,1-20

»» Som kejseren sætter Gud sin magt igennem i verden, men det er en helt anden form for magt. ««

Beordret til den anden ende af landet

Magtens repræsentanter udsteder til alle tider ordrer uden hensyn til dem, der bliver ramt. I moderne tid har vi kendt til store folkeforflytninger og brutale diktaturer. Det gælder også i juleevangeliet. Som følge af etableringen af nye indkomstskattelister bliver Josef og hans kæreste Maria tvunget til at rejse til Betlehem, der er hjemsted for Josefs slægt. Det går for Maria, som for så mange andre gravide kvinder: Anstrengelserne bliver for meget, fødslen går i gang, og hun føder sit første barn i en stald. Josef og Maria er afmægtige ofre for en mægtig statsleders magt.

Efter Guds vilje

Men Josef og Maria medvirker også til at gøre en helt anden form for magt virkelig

i menneskers verden. De er velvillige samarbejdspartnere for Guds intentioner i verden. Maria har accepteret sin opgave som mor til Guds-barnet, der skal bringes til verden. Josef har påtaget sig at sørge for mor og barn. De er medarbejdere på verdens frelse.

En helt anden form for magt

Som kejseren sætter Gud sin magt igennem i verden, men det er en helt anden form for magt. Det er kærlighedens magt, der rækker ud mod mennesket. Gud bliver født som et menneske – et lille barn afhængigt af menneskers omsorg – og med barnets uimodståelige behov for at blive modtaget og elsket af ethvert menneske. Gud gennemtrumfer ikke sin magt, men fremelsker sin vilje i menneskers verden

ved at komme til os på en måde, vi ikke kan modstå. Gud kommer til verden som et barn overladt til menneskers omsorg og barmhjertighed. Gud kommer til os i afmagt.

De ubrugelige vidner

Og fordi Gud kommer på den måde, bliver det annonceret højlydt. Til trods for, at hyrder levede på samfundets kant og ikke kunne vidne i retten, bliver netop hyrder vidner til proklamationen af Guds komme til mennesker. En flok hyrder, der holder nattevagt over fårene, ser og hører, at en engel forkynder, at verdens frelser er født og himmelske skarer synger til Guds ære.

Det er sandelig en anden form for magt, der drager ind i verden i julen!

Gud bærer med ...

To generationer taler ud

Det er et stolt forstanderpar, der tager imod i Vodskov Baptistkirke. Bente og Svend Eli Jensen har også al mulig grund til at være glade og stolte, for kirken er blevet en virkelig præsentabel bygning. Med sit nye halvrunde glasparti foran åbner den sig nu ud mod byens centrum, der ligger ikke mange stenkast væk. Glaspartiet rummer både forhal, trapper, garderobe og en handicapelevator. Så nu har alle muligheden for at komme både op i den nymalede kirkesal og ned i den lyse og velholdte menighedssal i kælderetagen. Svend Eli viser også stolt det sidste nye i kirken: En dåbsgrav! Lavet udelukkende af frivillig arbejdskraft.

[≡] Birte Agerdal

[🗨] Vodskov menighed

Vi sætter os til kaffebordet i kælderen, og Marie Eriksen slutter sig til os. Hun er en af de 6-8 unge, der findes i en menighed med ca. 75 medlemmer. De unge er lidt af et særsyn, for gennemsnitsalderen ligger faktisk over 60 år. Derfor er spørgsmålet naturligt til hende:

Hvad laver unge i Vodskov baptistmenighed?

Tja, nok ikke så meget for os selv længere. Vi har haft mange aktiviteter for unge, der har været både søndagsskole og juniorklub, men det er alt sammen fortid. Alligevel er jeg rigtig glad for min menighed! Her synger jeg med i kirkekoret, er

lidt med i en samtalegruppe og kommer til gudstjenesten. Og her kan man få lov til at være med, også hvis man kun har lyst til at løse mindre opgaver, når lægfolk planlægger gudstjenester! Eneste minus er, at de fleste gudstjenester begynder forskrækkelig tidligt – allerede kl. 10.00! – siger Marie med et smil!

Man skulle ikke tro, at menigheden har en høj gennemsnitsalder, når man kommer til gudstjeneste. Der er megen snak og megen humor i menigheden, indskyder Bente, og Marie giver hende straks ret. Den sidste søndag i hver måned har vi en kl. 17:00-gudstjeneste, der har et lidt andet indhold end de almindelige gudstjenester, fortæller Marie. Vi begynder med et let program, spiser sammen og

slutter med en mini-gudstjeneste eller tema-gudstjeneste. Disse gudstjenester planlægges ofte af lægfolk, fx vore samtalegrupper eller kor, fortsætter Bente.

Hvor ligger jeres styrke, hvis I selv skal sige det?

Et meget stort aktiv i menigheden lige nu er vores ældreklub. Her kommer der hver måned 30-40 ældre, hvoraf halvdelen er fra byen. Antallet er stigende, siger Bente og Svend Eli samstemmende. Og da vi holdt indvielse af vores nye tilbygning med »Åbent-Hus«, var her rigtig mange af byens folk. Vi oplever, at byen i stadig højere grad tager os til sig som kirke. Og vi forsøger at åbne os mere for byen.

Som lille menighed er det vigtigt at vende sig mod andre.

Vi har et fint samspil med folkekirken her i byen, og vi fejrer – som frikirke – friluftsgudstjeneste sammen med områdets folkekirker hvert år 2. pinsedag i naturområdet Hammer Bakker. Her er vi helt ligeværdige parter, der deles om opgaverne. →

» Vi lever vores menighedsliv i troen på, at »Gud bærer med« ... «

» Der har engang været både søndagsskole og juniorklub, men det er alt sammen fortid. Alligevel er jeg rigtig glad for min menighed! «

Vi har flere årlige fællesgudstjenester med Nørresundby baptistmenighed, som vi deler præst med, og sammen med Nørresundby og Karmel inviterer vi hver vinter til 3 debataftener på skift i vore kirker.

Menigheden samles omkring vores præst, Annette Grarup, som vi alle er meget glade for. Selv om vi kun har hende ansat på 1/4 tid, giver hun os så meget, gennem sin forkyndelse, sin sjælesorg, sin inspiration og sit nærvær her. De øvrige opgaver deles vi om, både de praktiske og andre. Selv om vores gennemsnitsalder er høj, så er rigtig mange meget aktive i kirken. Vi får sjældent nej, når der er en opgave, der skal løses, lyder det fra Bente og Svend Eli.

Vi har to samtalegrupper – og endda en ekstra i kraft af koret, hvor vi efter sangen mødes over en kop kaffe og deler liv med hinanden. Også her bliver sorger og glæder vendt.

Kan I også sætte ord på afmagten?

Vi er en »ældre« menighed! Vores medlemstal daler stille og roligt. Ingen forlader os bare sådan, men det sker jo dels ved »naturlig afgang«, dels ved, at unge rejser andre steder hen og uddanner sig.

Det bekymrer os da af og til, at der er så få unge, siger forstanderparret, og Marie nikker. Der er heller ikke mere så mange her, der kan deltage i BaptistKirkens mission, selv om vi tidligere har været en meget aktiv menighed i forhold dertil. Men vi støtter alligevel projekter og aktiviteter i BaptistKirken, siger Svend Eli.

Hvad gør I med denne afmagt?

Vi lader os ikke gribe af den! For vi tror på, at vi stadig er kaldet til at være menighed på dette sted, og så længe det er vores hjertes overbevisning, løfter vi vores blik. Vi lever vores menighedsliv i troen på, at »Gud bærer med ...« siger Bente og Svend Eli med overbevisning i stemmerne. Vi erkender, at vi måske ikke kan gøre de store ting, men vi kan stadig drive »dagligdags mission«, dvs. være noget for folk i området, for vore naboer og venner, og vise dem, hvad vi tror på og handler efter.

Da jeg har taget afsked med de tre i Vodskov Baptistkirke og atter kører mod nord, tænker jeg: Den »missionsmark«, de går på, skulle alle danske baptister jo gerne gå på! Og »Gud bærer med ...«, ja, hold fast i det, kære menighed, for Hans hjælp og kraft er det eneste afgørende!

EN ANARKISTISK JUL

– julens revolutionære
kerne

I Lukasevangeliet hører vi, hvordan Jesus fødtes i en stald, fordi der ikke var plads på herberget. Men det er ikke tilfældigt, at Jesus fødtes på kanten af samfundet i noget, der knap nok var en by. Også de bibelske profeter befandt sig ofte uden for det etablerede samfund. At det nødvendigtvis må være sådan, skyldes den helt særlige betydning, byerne og civilisationen tillægges i Bibelen – i hvert fald hvis man skal tro den franske jurist, sociolog og kristne anarkist Jacques Ellul.

[≡] Johannes Aakjær Steenbuch,
PhD-studerende i filosofi og medlem af regen

[📷] flickr.com

Teknik er en åndelig kraft

Ellul er nok mest kendt for sin kritik af den rolle, som »teknik« har fået i det moderne samfund. Teknik er, i Elluls begrebsverden, ikke bare de konkrete dimser, vi omgiver os med, men det er en særlig måde at tænke på, som kræver målbar effektivitet for enhver pris. Det er at dele verden op i alt, hvad der kan måles og vejes, og skære verden til så den udnyttes maksimalt. Teknik er derfor et dybere åndeligt fænomen. Det særligt interessante ved Elluls samfundskritik er dog, at den ikke kun er sociologisk, men også funderet i et bibelsk perspektiv.

Orden i kaos

Dette bringer os tilbage til jule-evangeliet. Romernes folketælling kan forstås som et forsøg på med »teknik« at bringe orden i en kaotisk virkelighed – ligesom statistiske

Fakta | Jacques Ellul

Jacques Ellul (1912-1994) blev født på Malta, med en italiensk far og serbisk mor. Under 2. Verdenskrig var han aktiv i modstandsbevægelsen og efter krigen blev han advokat for de stikkere, som kunne have afsløret ham. Herefter var han professor i jura ved universitetet i Bordeaux. Han udgav flere bøger, blandt andre: *Kristendommens Forvanskning* (1984), *The Meaning of the City* (1975), *The Presence of the Kingdom* (1951)

undersøgelser af alt fra folkesundhed til økonomi er det i dag. Hvad kejseren ikke vidste, var, at han var ved at gentage den synd, som David begik, da også han beordrede en folketælling (1. Krønikebog 21). At sætte tal på og måle og veje mennesker er nemlig at tilrane sig en magt, som kun hører Gud til.

Bibelsk magtkritik

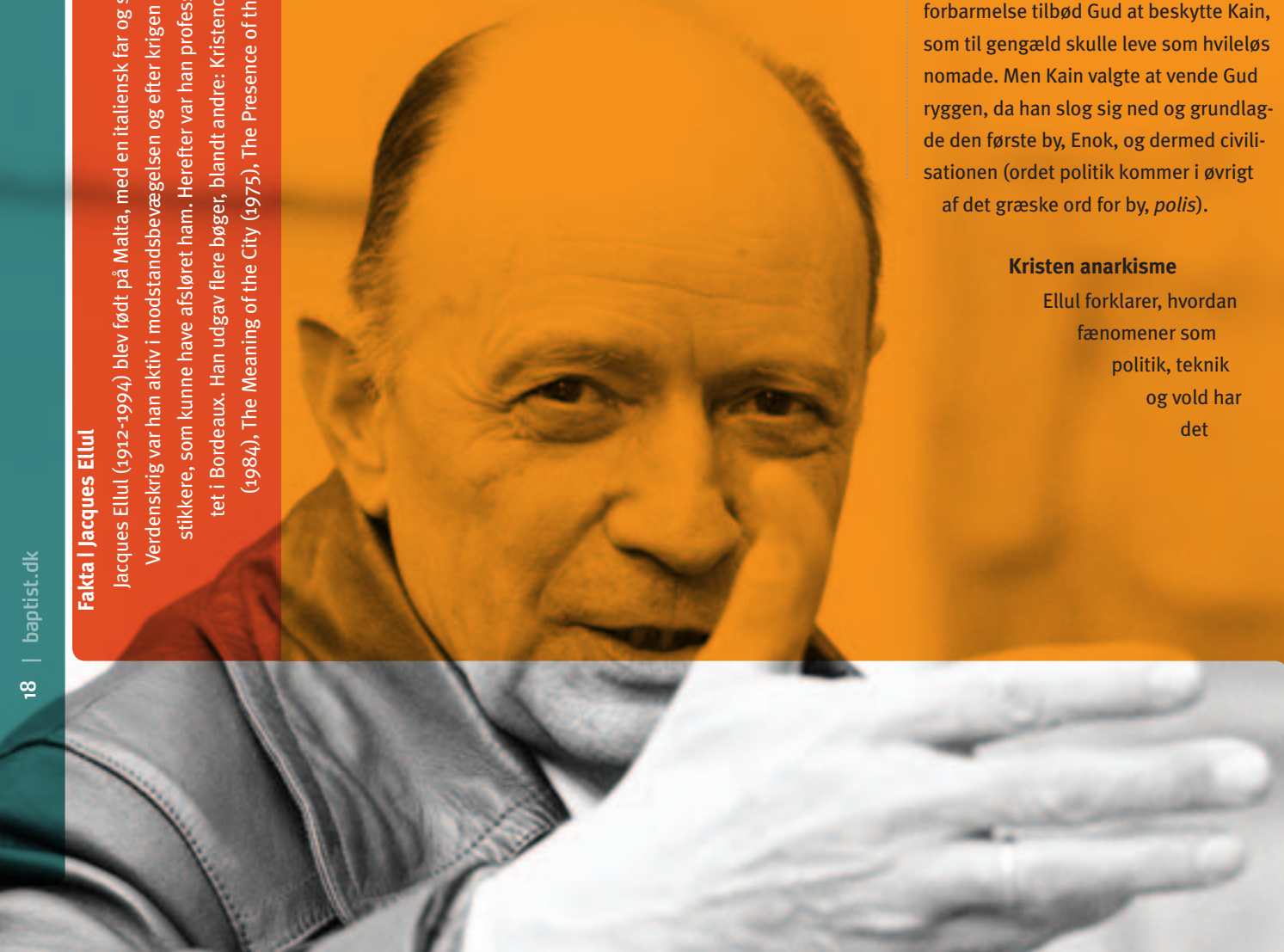
Der findes således en ofte overset teknik- og magtkritik i hele Bibelen. Ikke mindst i Samuelsbøgerne, hvor vi hører, hvordan israelitterne kræver at få udskiftet deres midlertidige dommere med en konge, så

de kan blive succesfulde som de andre nationer (se 1. Sam. 8). Kravet er et oprør mod Gud, der dog opfylder ønsket, men med en advarsel om de negative konsekvenser et kongedømme vil få.

Ellul udleder heraf, at selvom religion først i moderne tid blev erstattet af politiske ideologier, er politik ikke kun en moderne afgud. I den bibelske fortælling opstod politik allerede, da Kain dræbte sin broder Abel. I sin forbarmelse tilbød Gud at beskytte Kain, som til gengæld skulle leve som hvileløs nomade. Men Kain valgte at vende Gud ryggen, da han slog sig ned og grundlagde den første by, Enok, og dermed civilisationen (ordet politik kommer i øvrigt af det græske ord for by, *polis*).

Kristen anarkisme

Ellul forklarer, hvordan fænomener som politik, teknik og vold har det

Julens »revolutionære« budskab

tilfælles, at de alle følger strenge lovmæssigheder. Når vi tager del i disse vores frihed. Vold avler vold, og teknik har en tendens til at brede sig til alle dele af livet. Dertil kommer, at politik ret beset ikke er andet end moralisme effektueret ved trusler om vold. Lovgivning handler jo om, hvordan *andre* mennesker skal bære sig ad, og er meningsløs uden en slags »guder«, som skal give nationen får karakter af en slags religion. Også penge os »det gode liv«. Politik bliver religion. Også penge og ting har magt, hvad vi forresten nok især mærker her op til jul, hvor gaveræsset kan føles som et uimodståeligt pres.

Det kan måske lyde lidt ekstremt, men det er jo ikke, fordi vi så skal til at kaste med

brandbomber og omstyrte samfundsordenen. Kristendommen er netop sandt revolutionær, hævder Ellul, fordi den *ikke* forsøger at forandre samfundet ud fra det, vi vil. Nej, Gud selv er jo allerede godt i gang med at omvælte alting. Derfor beder vi Gud: »Lad *din* vilje ske«. Kristne skal være ambassadører for det rige, som Gud er ved at etablere på jorden. Ikke ved at være »hellige«, ved at have nogle særligt fine moralske kvaliteter, men hellige ved, som Jesus på korset, at give afkald på alle rettigheder – deriblandt retten til at herske over andre mennesker.

Julen handler om, at Gud selv på juledag har etableret sit rige på jorden, med sin egen søn som konge. Dette budskab er i høj grad politisk, men i en helt anden forstand end den, vi er vant til. For i Guds rige er regeringsprincippet ikke magt og vold, men selvopfrende kærlighed. Med Paulus' ord står vores kamp »*mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke*« (Efeserbrevet 6,12). Men vores våben er ikke politik, politi og domstole, men »Guds fulde rustning«, tro, håb og kærlighed.

Det er julens
revolutionære budskab.

En konflikt – to vindere

Mediation bruges bl.a. ved nabostridigheder, på arbejdspladen, i skolegården, ved skilsmisse og som alternativ til en retssag, men forbavsende lidt i kirken. Men hvad sker der i en mediation, og hvorfor virker denne forligelsesproces, hvor en afgørelse i retten ofte medfører to tabere og ingen vindere?

[≡] Poul Asger Beck

[📷] flickr.com

Hans er flyttet til en universitetsby for at begynde på drømmestudiet. Han er heldig og får lejlighed i den ældre del af byen. Men hans glæde bliver kort, for gamle fru Hansens hund i stueetagen gør i et væk. Hans kan hverken sove, studere eller slappe af.

De begynder at genere hinanden. Hans spiller højt. Fru Hansen skruer op for TV. Hunden gør værre end nogensinde. Når de mødes på trappen, gør de alt, hvad de kan for at mobbe hinanden.

Hans får efterhånden svært ved at følge med på studiet. Skal han flytte? Men hvorhen? Eller må han opgive studiet og flytte hjem til forældrene igen? Hans fortæller om den stressende situation, og en studiekammerat nævner mediation som en mulig løsning. Hans finder nu en mediator.

En forligelsesproces

Hans og fru Hansen enes om, at de ønsker konflikten løst ved mediation. Det væsentligste er, at Hans og fru Hansen under ledelse af mediatoren får mulighed for at fortælle deres historie og udtrykke deres behov – ikke til mediatoren, men til den anden part i konflikten.

Poul Asger Beck, cand. theol., præst
ved www.Silkeborg-Baptistkirke.dk
samt freelancepræst med fokus på
www.AandeligVejledning.dk

Hans fortæller om at bo i en stor by uden at kende nogen, frygten for ikke at kunne klare studierne, nederlaget ved evt. at skulle flytte hjem igen osv. Fru Hansen får fortalt, at hendes mand lige er død. Hun er ensom og ved ikke, hvordan hun skal passe hunden. Til gengæld er Hans vant til at have hund og savner det.

Løsningen ligger lige for: Hans går tur med hunden, når han kommer fra universitetet. Fru Hansen vil hellere end gerne ordne hans tøjvask og stå for en ugentlig maddag. Sådan fik en konflikt to vindere.

Kommunikation og fællesskab

Kommunikation har rod i det latinske ord *communicare*, der betyder »at gøre fælles«. I en vellykket kommunikation gør vi noget fælles: Vi deler med en anden. Vi med-deler, hvad vi har på hjerte, så det bliver en fælles erfaring.

Derved opstår et nyt fællesskab eller »community«, som på engelsk betyder både samfund (f.eks. kommunen) og fællesskab. Det ypperste af alle fællesskaber: »De helliges samfund«, menigheden, bærer samme betegnelse på latin: *Communio Sanctorum*.

To alen af samme stykke træ

De gamle romeres sprog fortæller os altså, at der af den samme rod vokser et træ med to store grene, nemlig: Kommunikation og fællesskab. Mediation virker, fordi parterne kommer til at kommunikere

godt med hinanden, og derved opstår et nyt fællesskab.

Vi kender desværre alt for godt modsætningen. Når kommunikationen bryder sammen, bryder fællesskabet også snart sammen, og *misforståelser*, *vrangforestillinger*, *fordomme*, *rygter* og *myter* opstår. Den vellykkede kommunikation kan derimod danne bro til fællesskabet. Derfor er forligelsens første skridt at genoprette den kommunikation, der er fællesskabs-frø.

Helligånden giver liv

At kommunikation og fællesskab er to sider af samme sag, kender vi måske allerede fra Bibelen. I hvert fald tog *Helligåndens Fællesskab*, også kaldet kirken, fast ydre form på pinsedagen – netop den dag, hvor Ånden begyndte at kommunikere på alverdens sprog.

Helligånden er til stede i enhver vellykket kommunikation. Derfor kan Jesus tillidsfuldt sende sine disciple på mission, selv om det måtte medføre, at de bliver slæbt i retten. For »*hvordan I skal tale, eller hvad I skal sige ... skal blive givet jer i samme stund*«¹ af Helligånden.

Når Bibelen kommunikerer til os, og det lykkes os at få noget ud af vores bibellæsning, skyldes det, at Ånden gør de ellers døde bogstaver levende. Derfor kan Paulus uden videre slå fast, at »*bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende*«².

Mange finder det vanskeligt at bede, men det er den enkleste sag i verden,

fordi Ånden er medvirkende. Vi behøver nemlig ikke selv at bede: »*Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige sukke, og han, der ransager hjerterne, ved, hvad Ånden vil, for den går i forbøn for de hellige efter Guds vilje*«³. Selv i bønnen skaber Helligånden fællesskab mellem den bedende og Faderen selv.

Forligelsens Ånd

Ånden er til stede i enhver vellykket kommunikation. Derfor er forligelsens Ånd også til stede, når to parter med oprigtigt hjerte mødes til mediation, og en konflikt forvandles til et fællesskab med to vindere.

Mediationens 5-trins-proces:

1. Parterne redegør for konflikten
2. Afgrænsning af problem og opstilling af dagsorden
3. Hvordan kan konflikten løses?
4. Forhandling om løsninger
5. Aftalen indgås

En vellykket mediation varer i reglen tre til otte timer. Mere end 80 % af dem, der deltager i mediation, finder sammen en løsning, som begge er glade for.

Læs også Simon Skårhøj: »Kunsten at navigere i forskellighed« på <http://www.baptistkirken.dk/vaerktoejskassen/resourcebank/>

Åbn dit liv for Guds velsignelser

Der er skrevet mange bøger på engelsk om åndelige praktikker, og nu er der for første gang skrevet en bog om emnet på dansk. baptist.dk bad Ole Lundegaard fortælle om, hvorfor han synes, at netop denne bog var vigtig at skrive.

[≡] Maria Klarskov

[🗨️] Christina Lundegaard

Hvad handler din bog, Grundtrin, om i én sætning?

At vise at troen er praktisk. For at lære Gud at kende må vi ikke kun høre, men også gøre – handle i praksis.

Hvorfor var det vigtigt at skrive Grundtrin?

Jeg oplevede simpelthen, at den manglede – og det har jeg faktisk gjort hele mit

» Jeg synes, der manglede en dansk bog om, hvordan vi kan leve livet *som* kristne. «

kristenliv. Der er skrevet uendeligt mange bøger om, hvordan vi bliver kristne. Omvendelsen har altid fået stor opmærksomhed i vores kirketradition. At tro »det rette« om Gud har været centralt i fx den danske lutherske tradition. Jeg synes, der manglede en dansk bog om, hvordan vi kan leve livet *som* kristne. Det er som om, vi bliver grundigt vejledt, når vi er i gang med at blive kristne. Men når vi er blevet kristne, er det stort set op til os selv at finde ud af, hvad vi stiller op. Der findes mange bøger på andre sprog om åndelige discipliner, men der manglede én, der er skrevet ind i en dansk kontekst.

Grundtrin handler i bund og grund om discipelskab. Jesus kaldte os jo dybest set ikke til at begynde at gå til gudstjenester eller begynde at bygge kirker. Han kaldte mennesker til at blive hans disciple. Derfor er det vigtigt, at vi bliver vejledt i, hvordan vi kan følge efter ham i vores daglige liv. Jeg har selv haft stor glæde af at læse om de praktiske måder at udleve troen på, som bl.a har været bevaret i klostertraditionerne. Det har været en berigelse i mit liv, og jeg håber, at min bog på en eller anden måde kan givet noget af den berigelse videre.

Hvordan undgår vi at havne enten i et passivt forhold til Gud eller i et »gøreforhold« til Gud?

tilbage til Hvordan finder vi balancen mellem hvile og arbejde?

Det er sjovt – for nogle dage siden ringede en journalist fra Kristeligt Dagblad og stillede præcis det samme spørgsmål! Jeg blev meget overrasket over det spørgsmål. Det læner sig op ad en forestilling om, at praktikkerne har noget at gøre med at fortjene Guds kærlighed. Jeg kan godt se og forstå spørgsmålet efter at have tygget på det, men jeg har aldrig selv tænkt det. Troens praktikker handler for mig om, hvordan vi kan åbne vores liv op for Guds velsignelse. Jeg har måske skrevet bogen i en naiv tro på, at ingen kunne drømme om at tænke, at vi skulle fortjene en faders kærlighed.

Jeg håber, bogen vil blive opfattet som den venlige hjælp, den er tænkt som. Mange steder har jeg skrevet noget i retning af: »Få ikke dårlig samvittighed.« Find din egen måde at gøre praktikkerne på. Når du mislykkes med det – for det gør vi alle – så få ikke dårlig samvittighed, men vend stille og roligt praktikkerne igen.

» Troens praktikker handler for mig om, hvordan vi kan åbne vores liv op for Guds velsignelse. «

I indledningen skriver du om børnefamilier. Hvorfor ligger de dig på hjerte?

Det er ikke spor let som ung familie at forsøge at give historien om Guds kærlighed videre. Selvom mine børn ikke længere er små, kan jeg godt huske, hvordan det var. Der er en massiv fortælling i vores tid, der lyder på, at vi netop skal præstere, og at det vigtige i livet har med penge og prestige at gøre. Der er brug for, at vi fortæller en anden historie om en Gud, der elsker os uanset hvad og kalder os ind

i et liv åbent for hans velsignelse. Derfor indeholder min bog nogle praktiske råd til, hvordan vi kan få troen med i vores familieliv.

Hvordan håber du, den vil blive brugt?

Læs den allerhelst sammen med din celledgruppe og lad den være grobund for en frugtbar samtale. En kvinde kontaktede mig og fortalte, at hun var blevet glad af at læse bogen. Glade kristne er ikke noget dårligt mål.

Har du et godt råd, når man kaster sig ud i praktikkerne?

Meget enkelt. Gå bare i gang og se, hvad der sker. Måske er det slet ikke indviklet, hvad Gud vil med os. Lad os prøve at gøre det, Jesus kalder os til. Han siger: »Giv, så skal der gives dig«. Han siger: »Dømme ikke«, så lad os holde op med at dømme andre og i stedet praktisere tilgivelse og åbenhed. Drop spekulationerne, gør det enkle og gør det nu.

Når tro får liv – til daglig

[] Svend Eli Jensen

[] Christina Lundegaard

»Jeg tror, det ville have været en hjælp ikke kun at få udlagt, hvad jeg tror på, men også hvordan jeg skulle leve som kristen«, skriver Ole Lundegaard i forordet til bogen »GRUNDTRIN – Når tro får liv« – en bog, han længe har villet skrive.

Bogen er let læselig og forståelig og giver os helt konkrete bud på, hvordan vi i vor dagligdag kan praktisere et liv i tro.

Både Martha og Maria

Ole peger på, at de fleste, der er opvokset i protestantiske kirker, har lært, at tro er noget, der først og fremmest skal findes i vore hjerter eller i vore hoveder, mens vi er mere skeptiske over for den tro, der udfolder sig i det, vi gør. I bogen gøres der op med dette synspunkt. Fokus i bogen ligger på det, vi som kristne gør og kan gøre – på konkrete kristne praktikker for såvel sjæl som krop.

At gå den vej Jesus lærte os

Med stor forståelse for, hvad et præstati-ons- og forbrugersamfund som det danske kræver af det enkelte menneske, giver Ole Lundegaard os en række praktiske anvisninger på, hvordan vi helt konkret kan kombinere vort daglige liv med det liv, som Jesus underviste sine disciple i. Ikke kun at *Tro ordet*, men også at *Gå vejen*

ved målbevidst og regelmæssigt at udføre handlinger, der lader os forme og blive mere lig Jesus. At vi i vore daglige gøremål vender vor opmærksomhed mod Gud.

I små bidder

»GRUNDTRIN – Når tro får liv« bør læses i små bidder, måske hver af de praktiske anvisninger for sig, så der bliver tid til at overveje den enkelte praktik i forhold til læserens eget liv. Bogen egner sig i høj grad til drøftelser i børnefamilier, med ægtefælle, med en god ven, eller i en samtalegruppe.

Grundtrin af Ole Lundegaard, 208 sider, paperback, pris 200 kr. Forlaget Boedal.

Kvinder sælger håndarbejde i kirkens Foyer.

Ububasha – canke kububura – mu Burundi

Magt – eller mangel på samme – i Burundi

Hvordan ser den ganske almindelige indbygger i Burundi på sine muligheder i et land, der er præget af uroligheder, af eftervirkninger efter krigen, af tørke og af vanskelige levevilkår – et land, der ligger som nr. 4 på listen over verdens 10 fattigste lande, og et land, som er plaget af korrupsion på alle niveauer i administrationen? Er der plads til optimisme? Er der baggrund for håb? Og kan kirken hjælpe den enkelte i dag?

[≡] Bente Jensen

[□] Private

baptist.dk har med hjælp fra Niels Chr. Nielsen, Pandrup, og Julien Nsengiyumva, der er formand for Baptistkirken i Burundi, stillet disse spørgsmål til en række mennesker i Burundi.

Hvordan er hverdagen i Burundi i dag?

Joas Nshimankirya, en 43 årig landmand, fortæller: »Krigen har ødelagt meget, huse og skoler. Pengene har mistet deres værdi, så alting er blevet meget dyrere. Det er dyrt at leve, når du sammenligner med tiden før krigen. Vi har det dårligere nu. Nu kan jeg kun spise en gang om dagen, hvis jeg er heldig. Før kunne jeg spise to gange«.

Disse udsagn er generelle for alle dem, vi interviewede. Der er ingen tvivl om, at hverdagen for Burundis indbyggere er problematisk i dag. Nogle lider af eftervirkninger fra krigen og har derfor sværere ved at klare sig. Jorden er udpint, der er mangel på fødevarer, kriminaliteten er høj, og befolkningstilvæksten er stor. Men der er plads til håbet. →

→ *Richard Nyambere, endnu en landmand, 40 år gammel, siger: »Min fremtid ser ikke godt ud, for tingene er meget dyre. Men jeg er heldig, for jeg har en kone, der arbejder meget, så det er der, jeg ser en fremtid. Men nu har hun et problem, og hvis hun dør, hvordan skal det så gå? Så må jeg sætte min lid til, at Gud hjælper mig«.*

Der er for mig ingen tvivl om, at kvinderne i Burundi er en stor ressource. Det er i interviewene med dem, at initiativerne og troen på en bedre fremtid blomstrer. De er parate til at kæmpe, de ser muligheder og tager imod hjælp til selvhjælp.

Kaliniya Ngenzebuhoro, en kvinde på 50 år, der arbejder for en bedre fremtid,

siger: »Før krigen var livet godt, for da havde vi mad nok at spise. Men så kom krigen og ødelagde alt, så nu har vi måttet begynde et nyt liv. Jeg håber på en bedre fremtid, for ved siden af at dyrke jorden kan jeg nu sy tøj til andre. Det har jeg lært i kirkens Foyer, og jeg prøver også på at hjælpe andre. Jeg ser med optimisme på fremtiden. Jeg er bestemt på at arbejde

» Jeg er heldig, for jeg har en kone, der arbejder meget, så det er der, jeg ser en fremtid. «

hårdt, og jeg er overbevist om, at Gud hjælper mig«.

Der er også initiativ i denne kvinde: *»Jeg tror på en bedre fremtid nu, for jeg har planer om at ville handle lidt med Fanta og Palmeolie«.*

Og viljen til selv at tage ansvar lyser ud af dette udsagn: *»Jeg ønsker at arbejde meget for at gå fremtiden i møde. Nu har jeg lovet mig selv at skære ned på det, vi spiser, så vi kan gemme lidt til en vanskelig fremtid«.*

Siden 2005 har Burundi haft en demokratisk valgt regering, bestående af 60 % hutuer og 40 % tutsier. Det er den længste periode med demokratisk styre i landets historie.

Det er MAGTEN i landet, men spørger man indbyggerne, dukker AFMAGTEN op. Folk er betænkelige ved landets styre, de frygter uroligheder og myrderier, der stadig finder sted, og de udtaler alle, at deres højeste ønske er FRED. Men de skubber ikke ansvaret fra sig, de prøver at handle, hvor de kan:

»Jeg hader uretfærdighed. Det, jeg kan gøre, er at kæmpe imod uretfærdighed her, hvor jeg bor, og prøve at gå imod dem, der skaber uro. Politikerne bliver nødt til at blive enige, så de trækker i samme retning«.

Hvilken betydning har kirken i Burundi?

Ca. 15 % af Burundis befolkning er protestanter, og vi, der har oplevet at være en del af kirken i landet, har glædet os over de fyldte kirker, entusiasmen og livsglæden, der strømmer os i møde. Men hvordan er kirken en medspiller i den enkeltes liv i en svær dagligdag?

Menigheden hjalp mig meget, da jeg havde brækket min arm og mit ben, og jeg var på hospitalet. De kristne kom og besøgte mig, og det var jeg meget glad for.

Menigheden opmuntrer mig. Fx er jeg nu holdt op med at drikke øl, og det er jeg glad for.

Kirken er også fattig og kan ikke hjælpe os alle, men den hjælper os til at bede og holde os nær til Gud.

Kirken hjælper mig kun med at bede. Med det daglige liv hjælper den mig ikke med noget.

Disse udtalelser kunne måske lige så godt være fremkommet i en dansk menighed, men der er ingen tvivl om, at kirken som samlingssted, som socialt værested og som en selvfølgelig del af hverdagen fylder meget hos menigheden i Burundi.

Jeg husker endnu med glæde den op-

levelse, det var at se, når der blev samlet kollekt ind under en gudstjeneste i Burundi. Kvinder og mænd i farvestrålende klæder kom dansende op igennem kirken for at aflevere deres kollekt, medens der lød inciterende rytmer fra kirkens orkester.

De interviewede udtaler alle, at de betaler tiende til kirken, og det er mit indtryk, at rigtig mange føler et ansvar for at bidrage til menighedslivet med de evner, de hver især har – med forkyndelse, med børnearbejde og med praktisk hjælp.

Men der er lang vej igen, så der er fortsat brug for både vores forbøn og vores penge.

z Mens du sov...

Min drømmekirke

[≡] Matthias Bjørnestad

[🔒] Private

Hvordan beskriver man sin drømmekirke?

Det lyder umiddelbart som en meget simpel opgave. Man skal jo bare sige, hvad man synes ville være bedst for kirken!

Men det er altså ikke så ligetil. Ikke, fordi jeg ikke véd, hvad jeg synes, men nærmere fordi kirken fylder så meget i mit liv. For at beskrive min drømmekirke skal jeg

Sommetider gør vores nuværende udfordringer det svært at sætte ord på, hvad vi i virkeligheden længes efter som kristne og som kirke. Med serien »Mens du sov...« sætter vi ikke fokus på kirkens problemer, men i stedet præsenterer vi forskellige baptisters drømme.

Denne gang er det Matthias Bjørnestad fra Odense, der har taget udfordringen op:

omkring helt utroligt mange ting, så det svære må næsten være at koge det ned til det væsentlige. Men jeg prøver!

Vi starter med det centrale: Jesus. I min drømmekirke er Jesus i centrum. Fuldstændigt, helt og aldeles! Alt, hvad Jesus sagde og gjorde, skal vi gøre ham efter. Den ego-frigørelse – ja, det *er* et ord! – den ydmyghed, den glæde ved at hjælpe mennesker og den kærlighed, som Jesus viste mennesker, er det, vi prøver at opnå i min drømmekirke.

Derfor strækker kirkelivet i min kirke sig også langt ud over søndagen. Kirken vil altid være åben for alle, fyldt af liv og kærlighed. Der vil være mulighed for at få mad, hvis man ikke har råd til det selv; der vil være lektiehjælp til folk, der har svært med skolen; der vil være sport og leg; og så vil der selvfølgelig være gudstjenester og undervisning. Der vil være gudstjenester både for unge og gamle, men fællesskabet vil være i centrum, og søndagsgudstjenesten vil kunne samle alle aldre.

Musik spiller en afgørende rolle i min drømmekirke, og lovsangsgudstjenester samt koncerter med forskellige musikere

er en fast del af kirken. Der skal være plads til al slags musik, så både gamle og unge samt dem midt i mellem har mulighed for at høre og lovsynge med den musik, de har lyst til.

Bibelen er i centrum i min drømmekirke. Der vil være undervisning og cellegrupper for alle aldre (og også på tværs!), og der skal være mulighed for debat og diskussion af bibelteksters betydning. Centralt i min drømmekirkens bibelsyn er, at man skal tage Bibelen meget seriøst, men ikke altid bogstaveligt. Der skal være mulighed for at få seriøs og dybdegående undervisning i Bibelens tekster, og vi

skal have en reel teologisk uddannelse til rådighed – ikke for at vi kan undervise folk i, hvordan netop vi synes, tekster skal forstås, men for at vi i fællesskab yderligere kan forstå budskabet.

Og fordi Bibelen og forståelsen af denne er så vigtig, vil jeg slutte af med et par bibelvers samt nogle gode citater. Måske kender du de fleste, men jeg vil alligevel bruge dem til at male et billede af min kirke:

»Kristentro har, hvis den er falsk, ingen værdi. Men hvis den er sand, har den uendelig betydning. Det eneste, som kristentro ikke kan være, er af moderat betydning« – C. S. Lewis

»Det er til ingen nytte at vandre nogen

steder for at prædike, med mindre din vandring er din prædiken« – Frans af Assisi.

»Sådan er det også med troen: i sig selv, uden gerninger, er den død« – Jakobs brev 2,14

»Græsset tørrer ind, blomsterne visner, men vor Guds ord forbliver til evig tid« – Esajas 40,8

»I har hørt, at der er sagt: Du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer ...«

– Matthæusevangeliet 5,43-44

»Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden«

– Johannesevangeliet 13,34-35

Og i midten af det hele står selve budskabet:

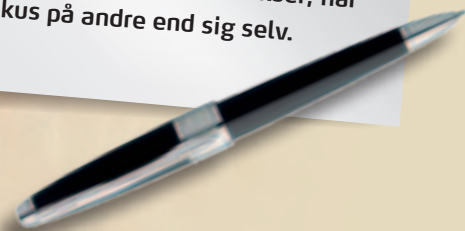
»For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« – Johannes 3,16

Og det er min drømmekirke!

Generalsekretær Lone Møller-Hansen slutter sin logbog – efter at have været rundt i alle 55 danske baptistmenigheder. Nogle kæmper for overlevelse, andre små menigheder indstiller sig på, at deres levetid er kort, og de sætter primært på at have et godt fællesskab, men er ikke specielt udadrettede. De menigheder, der vokser, har alle fokus på andre end sig selv.

Handler det bare om at overleve?

Lones Logbog

[☰] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

I Randers har Arne Jensen sagt fra som menighedsleder. Kun ét aktivt medlem er under pensionsalderen, og ingen vil umiddelbart overtage Arnes rolle. Menigheden har imidlertid besluttet, at den ikke er parat til at lukke nu. Man låner gladelig

kirken ud til migranter, og den gamle menighed fortsætter i det stille: »For vi er et godt fællesskab«.

Midtsjælland

Midtsjælland har 86 på medlemslisten og 30-40 gudstjenestedeltagere. Kirkebygningen er ret attraktiv og kan bruges af foreningslivet: »Men bygninger kan være en møllesten om halsen«. Der er ikke megen optimisme at spore i Nyrup. Til gengæld er de generøse med deres missionsmidler, og de støtter for øjeblikket International Baptistkirke på Amager, IBA, med Gilbert Rukundo som præst – og glæder sig over fællesskabet med disse afrikanere. Og de håber, at deres økonomiske tilskud kan hjælpe denne by-menighed til en vækst, de ikke selv tør tro på derhjemme.

Østhimmerland

I Vårst er der anderledes optimisme. Her samler de rask væk 100 til den årlige fællesskabsdag. De har gjort noget genialt enkelt; de har inddelt menigheden i fem aktivitetsgrupper, som står for planlægningen af de fem årlige store anledninger: Menighedsweekenden, sankthansaften, høstfest, julefest og en fællesskabsdag i januar med gudstjeneste, værksteder, foredrag og fællesspisning. Alle kan være

med i grupperne. Opgaverne går så på skift hvert år.

De har et billede på deres menighed; en mælkebøtte, der spreder sine frø: »Vi har besluttet ikke at græde over det, vi ikke har. Vi vil være glade for dem, vi er, og de muligheder, vi har. Vi er byens kirke, selvom vi bor andre steder«. Menighedens medlemmer bor spredt, men baptistkirken er en aktiv del af bl.a. byens musikliv.

Holstebro

Holstebro har ikke haft en præst siden 1998, men alligevel lykkes det at holde gudstjeneste alle søndage bortset fra én hver måned. Der er 40 medlemmer og 25 aktive. Oveni har de fået to nye menigheder nærmest forærende, tamiler og afrikanere, som også holder gudstjeneste i baptistkirken: »Det kan være svært at få til at gå op«, betror de mig. Afrikanerne har valgt at blive en del af menigheden, så lige nu prøver de sig frem med fælles Alpha-kursus. De er altså gode til at bruge de ressourcer, de har.

Pandrup-Birkelse

Også i Pandrup-Birkelse spores optimisme. Der er 60 børn og unge, bl.a. en klub i Birkelse med 25 deltagere hver uge. Kirken prøver at blande sig i samfundet.

Blandt andet engagerer præsten Anders Hyldgaard sig i kommunens frivilligheds-hus. I omverdenen er de blevet kendt, fordi de har et stort hjerte for flygtningene på egnen: »Vi er stærke i arbejdskraft. Når de unge er flyttet, må de ældre tage en ekstra tørn«, siger man her. Menigheden deler præst med Brovst – og begge menigheder udtrykker glæde over dét fællesskab.

Aalborg Øst

Frikirken International Church, tidligere Aalborg Øst, mærker BaptistKirken ikke så meget til. Her er ellers meget liv. Det er en tosproget menighed. Alt i gudstjenesten bliver oversat til eller fra engelsk, fordi der er mange udlændinge, bl.a. studerende: »Det vigtigste spørgsmål er vores berettigelse. De kirker, der kun vil hygge sig med sig selv og ikke vil række ud med evangeliet til menneskers omvendelse, oplever at dø! Vi skal ikke bare overtage medlemmer fra andre kirker, selvom det

kan forekomme. Det skal være nye mennesker, der bliver kristne».

De er ret kritiske overfor det baptistiske demokrati der ofte udviser ubeslut-somhed og mangel på handlekraft: »Vi går død i møder. Alle vil gerne have vækst, men vil ikke dét, der skal til for at væksten sker«. De forklarer: »Der skal være fokus på evangelisation. Ellers er det lige meget«.

De menigheder, der gror, er kendetegnet af at være missionale. Roskilde, regen (København), Østervrå og Holbæk – og mange andre steder. De menigheder, der

ser omverdens-behov og deres egne ressourcer, vokser. Både åndeligt og med tiden også i antal. Så nej, det handler ikke bare om at overleve!

En broget flok

Det er svært at sige noget generelt om baptistmenigheder i Danmark i dag. Spiritualiteten er meget forskellig. Nogle steder er den det, man kalder traditionel – det handler om, at man synger fra salmebogen og måske har lidt lovsange, men der er tryghed ved en nøje planlagt liturgi og ikke megen spontanitet. Andre steder er den det, vi kalder karismatisk. Her vil der typisk være vidnesbyrd, forbøn, måske endda profetier og tungetale.

Det er meget opløftende med denne mangfoldighed, men det gør det også svært at være kirkesamfund. Fordi det også afspejler en stor spredning i teologien. Nogle vil kalde sig selv bibeltro eller fundamentalister, forstået på den måde, at de tager Bibelens ord for pålydende. Andre præciserer, at Bibelen altid skal tolkes ind i den kultur og tid, vi lever i. Det giver spændinger, hvis ikke vi kan respektere retten til at være forskellige og stadig være i samme kirkesamfund. Dét er ellers netop en baptistisk tradition at gøre det!

Landskonference II, Vejle

[≡] Niels Kristensen

[☐] Kurt Bøgsted

Generalsekretæren for europæiske baptister, Tony Peck, indledte dagen med et indlæg om EBFs arbejde og betegnede EBF som »A roof over our Heads«, en titel som gav genklang ved eftermiddagens debat. For ville vi på trods af vore forskellige holdninger til spørgsmålet om vielse og velsignelse af homoseksuelle fortsat kunne være »under samme tag«?

Under punktet bølgede debatten frem og tilbage, og ledelsens »udtalelse« om at anbefale menigheder ikke at vie eller velsigne homoseksuelle par blev vedtaget med 70 stemmer for og 53 imod ud af 136 stemmeberettigede. Ordstyreren sluttede med at takke for en *sober* debat. Mon alle var enige i det? »I dag har der været både vindere og tabere« – lød det til slut. Måske gik vi i virkeligheden alle hjem som »tabere«, fordi vi havde været vidne til en

debat med meget lidt forståelse og accept af »modpartens« synspunkter.

Flytningen af Sommerstævnet 2013 til *Lindborg Efterskole* ved Borrevejle Vig og næste års budget blev vedtaget.

Der er ingen tvivl om, at alle af hjertet bad med på afslutningsbønnen om, at den indbyrdes kærlighed i tiden, der kommer, må kendetegne Jesu disciple også i Baptistkirken i Danmark.

Døbte

Hjørring

23.09.2012: *Sixten Ove*, f. 08.09.1998.

Korskirken, Herlev

16.09.2012: *Amalie Holm Søegaard*, f. 25.01.1990.

16.09.2012: *Caroline Holm*, f. 24.01.1998.

16.09.2012: *Martine Holm Søegaard*, f. 12.04.1984.

16.09.2012: *Andreas Baungaard Holm*, f. 16.04.1997.

Holbæk

03.08.2012: *Lykke Abraham*, f. 08.11.1961.

03.08.2012: *Seng Ra Phala*, 20 år, (bosat i Burma).

07.10.2012: *Leonora Reinholdt Pedersen*, f. 09.04.2002.

Roskilde

16.09.2012: *Emilie Lund Bækgaard*, f. 19.09.1995.

16.09.2012: *Maria Roulund-Nørgaard*, f. 15.02.1995.

Tølløse

12.08.2012: *Annemette Kofoed*, f. 20.01.2000.

Døde

Korskirken, Herlev

Mette Heilmann, født 28.03.1935, døbt i Kristuskirken, Kbh. 18.11.1951, døde 03.09.2012.

Holbæk

Olga Olsen, født 02.10.1941, døbt i Vejle 09.03.1958, døde 20.10.2012.

Odense

Mia Meulengracht, født 19.07.1922, døbt i Roskilde 15.07.1945, døde 14.09.2012.

Svend Ole Emming, født 02.04.1936, døbt i Østervrå 04.04.1948, døde 10.10.2012.

Elly Jørgensen, født 15.06.1924, døbt i Odense 20.02.1938, døde 17.10.2012.

Rigmor Pilegaard, født 11.01.1911, døbt i Odense 12.04.1936, døde 23.10.2012.

Oure

Else Margrethe Niebuhr Nielsen, født 24.09.1933, døbt i Østervrå Adventkirke 03.05.1975, døde 18.05.2012.

Lad de unge bestemme og børnene mere sig ...

– det er tankerne bag Åben Kirke i Roskilde

[☰] [📍] Lærke Maigaard Krabbe

Lærke Maigaard Krabbe, der siden sommer har haft ansvaret for børne- og ungdomsarbejdet, fortæller, at opfordringen fra de unge lød: Vi vil hænge ud sammen. Vi vil prøve af, hvad vi tror, vi er gode til. Vi vil spise sammen. Vi vil opleve Gud stærkt. Vi vil dele tvivl, og vi vil synge lovsange sammen. Vi vil kunne tage vores venner med. Vi vil gerne opleve ting, som udfordrer os. Vi ønsker folk omkring os, som tror på, at vi kan, og bakker os op.

» Vi vil gerne opleve ting,
som udfordrer os. «

– Det nye menighedsråd så dette som en udfordring og besluttede at starte projekt »Åben Kirke«, som samler de unge og derudover skaber et fællesskab for de unge fra 16 år og op, så kirken bliver relevant for alle dem, der kommer i den.

– Vi har samlet alle vores tilbud til de unge på samme dag og prøvet at skabe en kirke, som er tidssvarende, en kirke for søgende mennesker og en kirke, som udvikler de unge i tjeneste. Her kan de være sammen efter skole og gymnasium, lave lektier, skrue på biler, spise sammen og mødes efter maden i Wayout (12-16 år) eller UC (Under Construction 16-20 år). Her får de relevante udfordringer uden at have ledere, som bestemmer, men i stedet ledere, der er forbilleder og giver de unge plads til selv at udvikle sig med de evner, de har.

Mange arbejder med

Gud er stor og har givet ressourcer og villighed. Det er skønt at være i en kirke

» Her får de relevante udfordringer uden at have ledere, som bestemmer, men i stedet er forbilleder og giver de unge plads til selv at udvikle sig med de evner, de har. «

med mennesker, som hjælper og sætter sig selv til side, mennesker, som ønsker at se de unge blomstre.

Der er folk, som hjælper med lektier, lægger ting på Facebook og holder kontakten med de unge. Frivillige, der laver aftensmad og snakker med de unge på tværs af generationer. Folk, der beder for de unge dagligt, underviser og leder i lovsang. Kreative mennesker, der skaber vilde arrangementer og laver sjove ting.

Det er en fornøjelse som koordinator at kunne støtte og opmuntre alle de frivillige medarbejdere, som tager hånd om vores kommende generation, så vi alle arbejder mod de mål, vi som kirke har sat. Vi ønsker, at levende tro, stærkt fællesskab og lokalt engagement må gennemsyre vores kirke.

Også et bilværksted

CAR (Christians Are Repairing) holder åbent sammen med »Åben Kirke«. Det er et værksted, som uden fast betaling hjælper folk med deres biler, men som modtager den økonomiske støtte, folk synes, de vil støtte CAR med. Mange, som ikke lige havde pengene til de dyre værkstedsregninger, er blevet hjulpet her, og de unge drenge synes, det er fedt at sætte bilerne i stand, og de lærer en masse om det af

udlærte folk. »Åben Kirke« er på mange måder kommet rigtig godt fra start, og flere unge kommer til.

Juletræ i oktober

Som et eksempel på anderledes tænkning kan nævnes, at vores skønne børnekirke holdt børnedøgn og var i en tidsmaskine, som bl.a. bragte dem tilbage til år nul. Derfor blev julen fejret med juletræ, gaver og risengrød i oktober. Det er dejligt med engagerede medarbejdere, som synes, det er skønt at være sammen med børnene i kirken. Det smitter af på børnene, som bare MÅ i Børnekirke.

Plads til alle

Kirken er alles – ikke kun Poul og Sonjas, men også Jakob og Cecilies. Den holdning går igennem alt vores ungdomsarbejde. De unge i dag har mange valgmuligheder, og det er super at kunne skabe et værested, hvor de kan komme, som de er, og bare hænge ud med alle de tanker, de går rundt med – samtidig med, at der er voksne, der har tid og lyst til at være sammen med dem.

Må Gud give os visdom til at holde fokus på Ham og mærke Hans hjerte! – slutter Lærke Maigaard Krabbe.

Hvorfor er den fødsel så speciel?

»Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder!« – Hvorfor al den ståhej over et drengbarn, der blev født for så længe siden? Hvert sekund fødes et barn på denne jord. Hver fødsel er et under, vi kan glæde os over. Hvorfor så al den iver for at tale om netop denne fødsel?

Vestjyden Rasmus fik besøg af en advokat, som fortalte ham, at hans rige onkel i USA var død. Han havde testamenteret alt til Rasmus – hele hans formue: En million dollars, en ranch og hans hund. Rasmus sidder stille et øjeblik, så spørger han ganske roligt: »Hvilken race?«

Vi kan også bruge lidt sindighed

Vi har brug for at have øje for de mindre ting. Midt i al den glans, som ofte overstråler julens budskab, har vi behov for at kunne se og spørge: »Hvem var det barn?«

Josef får det at vide af englen i Mattæus-evangeliet: Jesus skal fødes med smerte, opleve fattigdom, glæde, smerte, opdragelse, skole og arbejde. For man kan kun frelse nogen fra noget, når man har været der

og kender til byrden, angsten, lidelsen og håbløsheden. Jesus blev født, for at du og jeg skulle kunne fejre sand julefest.

Midt i det, der er vores synd: Hovmodet, løgneren, foragten og ligegyldigheden – midt i den bundne og bange sjæl er kilden til liv og helhed. Jesus blev født, for at den, som råber på Guds nåde, skal se og opleve en strøm af ømhed fra Guds hjerte.

Gud siger noget nyt til os i Jesus

»Hvil hos mig, du, som ikke magter at ændre dit liv! Drik af min kilde, du, som er utålmodig af tørst! Du skal ikke foragte dig selv for dit livs elendighed, for din svaghed, dine synder – for jeg, Jesus, foragter dig ikke.

Jeg er født for at gøre det klart.

Jeg vil være der, hvor du er. Ligesom jeg ønsker, at du skal være der, hvor jeg er. Intet kan skille dig fra min kærlighed – så lad intet skille mig fra din!«

Det er på disse ord, vi kan fejre en særlig fødsel!

[] Finn S. Basnov
[] flickr.com

POST

DANMARK

PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476